

EL VERMELL, INCANDESCENT

La gran notícia i les seves conseqüències a la política nacional de la Setmana Santa (i continua) ha estat l'enregistrament a traïció d'una conversa de sobretaula d'en David Bonvehí al restaurant manresà El Vermell. Un lloc peculiar, contenidor d'històries amb el nom actual i amb l'antic, el mític Restaurant Suís, que també va ser lloc de trobada de la societat local durant anys. Un indret des del que s'ha irradiat energia suficient per poder fer saltar el procés independentista pels aires. O quasi. Després de passar una reforma integral, diferents estadis i gestors, ara ofereix cuina de qualitat, música de jazz alguns vespres i, com s'ha comprovat, és lloc de trobades polítiques diverses (i simultànies). Aquesta última activitat i la resultant de la famosa gravació contenint una reflexió en clau interna del diputat bagenc amb més poder a la política catalana, al nivell de la sallentina Anna

Gabriel, ha derivat en una crisi sense precedents, a hores d'ara fora de control. En aquests temps turbulents, la simple publicació d'uns talls de veu amb càlculs possibilistes del tipus «putaramonisme» fets pel coordinador d'organització d'un partit mentre dinava amb corregionaris, ha obert pel mig el PDeCAT i, de rebot, la seva relació amb ERC. Els suposo coneixedors del contingut central de la reflexió del nostre home a la direcció de la nova Convergència, dient allò tan previsible al meu entendre per part d'un dirigent de partit d'avui: «aquests són els meus principis però si no li agraden en tinc uns altres». Doncs, el mateix aplicat al candidat per presentar a unes eleccions. La gravetat dels fets té dos nivells, el primer és que reconegui sense embuts que l'aposta del seu partit juntament amb tot el bloc independentista té possibilitats reals de fracassar. I després verbalitza un pla B. I l'altre,

per a mi central, són les ganes posteriors de «matar» el traïdor. He estat al lloc dels fets, acompanyat d'un parell més de columnistes d'aquest diari, dinant, fent sobre taula i peritant la zona. Parteixo de l'assessorament previ d'un expert en telefonia que em diu literalment: «proveu de gravar a distància amb un mòbil i veureu el resultat... Excepte que siguin clients de la 'Tienda del espía' i tinguin la complicitat del restaurant, no funciona». L'enregistrat i el seu entorn han volgut responsabilitzar dos dirigents d'Esquerra, clients habituals, que dinaven per allà. La distància entre les dues taules, uns vuit metres, impossibilita tècnicament que fossin ells. Serà interessant conèixer qui ha estat però a hores d'ara tot

sembla un presumpte enregistrament d'algú dels que compartien taula amb ell. Sí, un dels seus. Tot el que s'ha declarat en hores posteriors, vist en clau de política partidista, intenta penjar una llufa a la número dos de l'Ajuntament de Manresa i membre d'ERC perquè és el que més els convé i de passada desviar l'atenció. És cert que sorprèn el silenci de la regidora Estefanell si sembla clar que no ha pogut ser ella. L'altre front és la gestió que la nova Convergència està fent de la crisi. Des de l'orgull efímer en veure polítics d'aquí acaparant poder a las cúpules dels partits, l'excalcalde de Fonollosa i la seva companya osonenca Marta Pascal mostren una tendresa com a dirigents que pot ser letal per al seu futur i el de la seva organització. Van ser escollits en un procés obert per la militància per liderar el partit però les vaques sagrades segueixen marcant-los el pas i el camí. Si es

fixen en alguns detalls, sense anar més lluny, veuran que ni en aquest article ni en tants altres han aconseguit el seu primer objectiu, enterrar la marca CDC per donar pas a la nova. I així els va, amb unes enquestes que fan fredor si les comparen amb les dels temps de vi, roses i majories pujolianes. La corrupció, les contradiccions i un lideratge massa gasós contrasten amb la il·lusió dels dos dirigents novells que semblen navegar perduts mentre algú proper els posa traves o potser els enregistra en un àpat. Un altre dia, quan vulgui parlar del candidat autonomista en privat mentre en públic defensa la independència, li cal fer la trobada a la seu del partit i fer deixar tots els mòbils a la porta d'entrada. I als dinars en llocs públics amb telèfons sobre la taula, millor parlar del Barça encara que ara mateix faci tanta mandra. Quedem en espera del següent jugada, segurament en forma de dimissions.

DIGNITAT I LLIBERTAT

Desatenent la reclamació d'una majoria de la societat catalana, el govern espanyol persisteix en la negativa d'acordar amb la Generalitat un referèndum que desencalli el bloqueig derivat de la catastròfica sentència del Tribunal Constitucional del 2010 sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006. Vista amb perspectiva, aquella resolució, que modificava una llei aprovada inicialment pel Parlament de Catalunya i després per les Corts Generals

i ratificada, en acabat, en referèndum, ha tingut uns efectes devastadors sobre la relació entre Catalunya i Espanya. Viscuda com el trencament unilateral d'un pacte, les ferides obertes aleshores no han deixat d'eixamplar-se per la posició dels qui han percebut erròniament la reacció catalana com una rebequeria passatgera. Des de Madrid, aplicant formes d'altres èpoques, han actuat amb la convicció que, un cop superada l'enrabiada, els catalans acabarien acceptant una autoritat que els mateixos que han volgut imposar-la han desacreditat. Des de les forces polítiques que lideren la Generalitat s'ha definit un termini de dos mesos perquè un govern espanyol per ara immòbil mogui peça per provar de trobar una solució acordada. Però el govern espanyol s'estima més dur la confrontació al límit, amb la pretensió que els dirigents catalans s'arronsin atemorits per la successió de procediments judicials. Però no sembla que els qui van

presentar un recurs contra un Estatut que havia superat un referèndum siguin conscients de la trencadissa que de nou poden provocar si obvien la negociació, amb el risc que l'independentisme en surti reforçat. Recompondre el lligam entre Catalunya i Espanya passa per una rectificació, que comporti el retorn al marc de l'Estatut del 2006 i el reconeixement del dret dels catalans a decidir el seu futur. El problema plantejat no té una dimensió només econòmica o competencial. La tenia. La sentència del 2010 va modificar-ne la naturalesa i ara s'ha convertit en una qüestió de dignitat i de llibertat. S'hi han acabat sentint implicades persones incòmodes sota el paraigua del nacionalisme català

però que alhora es consideren agredides per un nacionalisme espanyol que no assumeix la plurinacionalitat d'una Espanya que ha intentat debades ofegar, des de la negació de la seva diversitat. Entrem, doncs, en un període crític on és irrenunciable el compromís amb el diàleg i la voluntat d'entendre i acceptar des de la discrepància el punt de vista de l'adversari i on cada pas dut a terme amb la voluntat de desprestigiar-lo i destruir-lo pot tenir repercussions imprevistes. En aquesta etapa on ens endinsem comptaran molt més les victòries morals que les judicials. Són molts els qui observen des de fora amb perplexitat els esdeveniments que estan succeint, com ara la inhabilitació d'un president de la Generalitat perquè va fer possible el procés participatiu del 9-N. S'equivoquen els qui atribueixen a aquestes decisions judicials un poder desmobilitzador. Aquesta partida no es guanyarà des de l'arrogància.

«El govern espanyol s'estima més dur la confrontació al límit, amb la pretensió que els dirigents catalans s'arronsin atemorits per la successió de procediments judicials»

kursaal
ESPAI D'ARTS ESCÈNIQUES
MANRESA

MÚSICA

ELENA GADEL

la veu delicada

dijous, 20 d'abril
21:00 h - KURSAAL - Sala Petita

www.kursaal.cat

ORGANITZA

MCES
MANRESA I EL PARRAL
ETERNES

Ajuntament de Manresa

el Cralliner

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Barcelona

Obrer Social '92 Català

PATROCINA

AICL
Iberpotash

Catalana Occident
Antiquariats

Damm
Fundació

COL·LABORA

Regió7